

DÉNES MÓNIKA

Hit-vallás-s-óhaj

Kinyitnám a leveleket.
Az összeset.
Bennük érik már a bimbó,
kibújni készül,
de nem mer. Nem lehet.

Kinyitnám a leveleket.
Kitárulkoznék, mint egy fa,
kinek nincsen árnyéka,
csak beszél, beszél,
de nem hadar. Nem fecseg.

Kinyitnám leveleimet.
Kinyitnám az összeset.
Kinyitnám nektek a világot,
és ha már mindent láttok,
magamhoz ölelnélek benneteket,
s csak lennétek, mint gyermekek.

Kinyitnám a leveleket.
S felolvassám nektek, neked.

Gyümölcsvirág

Varázsgömbben születtem.
Anyám varázspalástartal.
Simogatta arcom gyöngykezevel,
harmatujjával aranyport kavart
a levegőben, mely rám szállt, belepett.

Le nem rázom e port, enyém.
Varázstakarómból kibújok,
és lépkedek a csodazenén.
A ritmus- és dallamfonál puha,
ezüstzoknim alatt is érzem.
Lágy kottafejek vezetnek el oda,
hol a csoda folytatódik.

Elvegyülök a létben.

Tél

Hidegek a nappalok.
Már a fényben sincs virág.
Földet hiába karmolok,
a nincs, a semmi rág
belülről. Hiányom ídját
sárban nem találhatom.
Eltűnt, mi volt.
A fekete foltot,
a nihilt markolom.

Hóba süpped a láb,
átmedvesedik a csizma.
A lábujjak összefagynak,
az ér szűkül, a szív megáll.
Itt nincs mit tenni, vége.
A tél: halál – a léthatár
elérkezett. Fagyott kezek
nem segítenek. Olvadás
nem várható. Az a hibás,
ki altatót zeng
gyermeke fülébe.
Hisz végre, végre
mindenki érzi,
mindenki tudja:
vége.